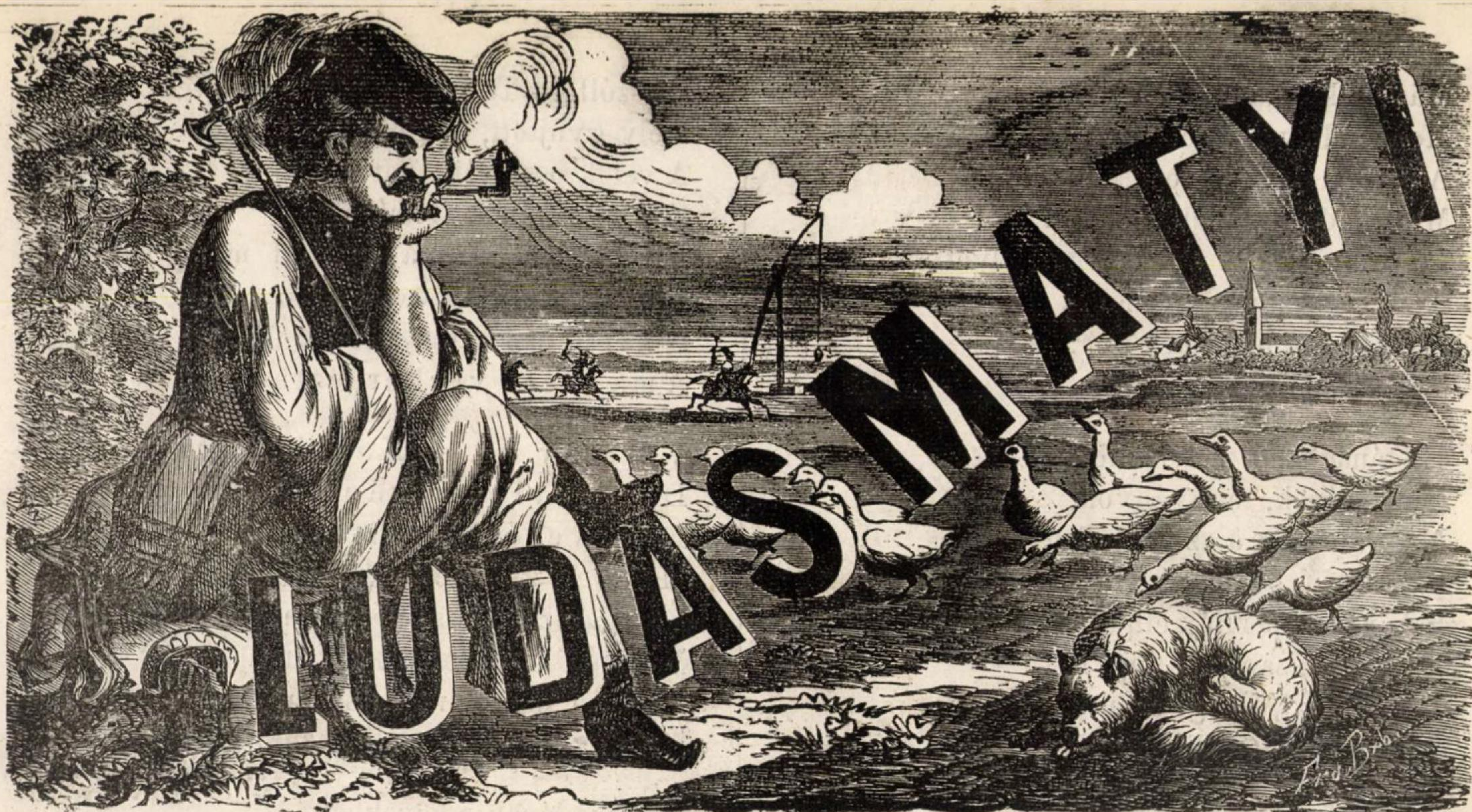

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, május 28-án
1871.
22. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Boldog pünkösdi ünnepet a magyar nemzetnek.

Pünkösd ünnepére.

. . . És lőn sebesen zugó szélnek
Szertehatő zendülése!
És lőn a dobogó szivnek
Szokatlan felhevülése!
És lőn folyása szabad szónak,
Zengett a nyelv, miként a szél . . .
Egy kis, — de bátor, hős csapat
A világ ellen harczra kél!

Erkölcstelen, hitvány, megromlott,
Beteg, elsülyedt a világ . . .
A lelkek setétségben ülnek,
Nincs — mi felélessze — világ.
De lőn sebesen zugó szélnek
Szertehatő zendülése,
Lőn a fendobogó szivnek
Szokatlan felhevülése!

Bár nincs a mester! eltávozott,
Övedztetvén dicsőséggel . . .
Eltávozása lett, mi össze-
Köté a földet az éggel!
Az igéret beteljesedett,
Hogy a sebes szél meg zendült,
Hogy a tanitványok fejére
Kettős tüzes nyelv oda ült!

És szólt Péter: vetkőzzétek le
A rút sötétségnek mezét,
Szólt igazán, szóllott szabadon
Hős szivére tevén kezét!
Nem az a Péter vala már ő
Ki a három kakas-szóra
Megtagadá az urat, midőn
Közeledett a gyász óra!

Más lelkület èlt már keblében
Megzendülvén a sebes szél . . .
A tömeg forrt, zúgott, lelkesült,
Mint hadsereg mely harczra kél!
Tán részegek?! mi ez?! még ilyet
Nem tapasztaltunk ezelőtt . . .
S meghajtá három ezer, az nap
Fejét a keresztviz előtt.

És támadának a kövekből
Fiak, hősök, tanitványok,
Megváltozott a sziv az elme,
Saulokból lettek Pálok!
S bár egymásután elhulltanak
Zsarnoki csapások alatt! . . .
De a zászló leng, és a szent ügy
Századról századra halad! . . .

Dicső öreg! ott távol messze
Az idegen földnek ölén . . .
Nem látsz-e hasonló tüneményt
Áldott életednek egén?!
Nem emlékeztet-e a pünkösd
Hasonló nagy jelenetre?
Midőn egy haldokló nemzetet
Keltet szavad uj életre!

Erkölcstelen, hitvány, megromlott.
Beteg elsülyedtek valánk,
Körülöttünk ezer ellenség, —
Áruló, — hitszegő, — falánk!
Setétségben ültek a lelkek,
Rabszolga volt a nemzet, nép . . .
De lőn sebesen zugó szélnek
Zendülése, — s Péter kilép . . .

És szóll — Te szóltàl tüzes nyelven
Mely gyujtott, lángolt, szikrázott
A velők oszlásáig hatván
Egy egész népet felrázott!
Nagyobb csudát tevél mint Péter!
Kétszàzezer esküdt égre . . .
S hajtá oda làngszódra fejét
A ma szent vérkeresztségre!

Vásár vala. — Kaszát vett a nép,
De nem vivé békén haza,
Fegyveréül élesitteté,
Mert ez zengett: hi a haza.
Zengett városon, falun, pusztán,
Ha még egyszer azt izeni:
— Nem marad más csak asszony, öreg,
Mindnyàjan el fogunk menni!!!

És támadának a kövekből
Fiak, hősök, félistenek!
Kik világra szóló hallatlan
Nagy csudákat miveltenek.
Mi ez? kérdénk, tán az édes bor
Ó nem, . . . a Te szavad zendült;
Mint sebesen zugó szél, vihar,
Melyre a sziv kigyult, hevült.

Dicső öreg! valjon lesz-e még
Zengő szódnak zendülése?
S zengő szódnak zendülésére
Honfiszivek hevülése?
Mit olvasol a csillagokból?
Mit mutat az isten ujja?
Ó mondd, mikor zenghetjük ismét
Alleluja! Alleluja!!

Nagy Bőgős.

Szabadkai életképek.

XVII. kèp

Keresztyén magyarázat.

Csicsiri: Mond meg nekem kedves Borsika hugom, hogyan értelmezed Krisztus ama tanát: a ki téged kövel, te azt viszont kenyérrel“?

Borsika: Hát csak ugy édes bátyám! hogy miután Lénárd Máté a restauratió után: haszontalan munkakerülő „proletáriusnak“ nevezte a népet, mely őt polgármesternek megválasztá; most meg restauratió előtt a nép csupa keresztyéni viszonzásból nyilvánitsa őt: derék hazafiunak és alkalmatos tisztviselőnek, s ha a szükség ugy hozza magával, lépjen, közbe Tóth Vilmos miniszternél, hogy nevezze ki bácsmegyei főispánnak.

Csicsiri: Talán sok is lenne egyszerre a megye főispánság?

Borsika: Ugyan mikor volt feneke a „barátzsáknak“?!*)

*) Pater Szömörcsenyi krónikájából.

Borsika

Fölhivás

☞ Az egyedül idvezitő csalhatatlanság nagy nevében. Ámen. ☜

Buzgó. szerelmetes és üdvözülni óhajtó hiveink!
Az urban szeretett juhaink!

Szent megboszankodással esett tudomására idvezülendő kegyes társaságunknak, hogy ti a földi sanyarusággal küzdő emberek! minémüek az árviz, tüz sat. károsultak számára 30—40 ezer forintonként adakoztok, s ugyanakkor állittatok Bazár s másvilági haszontalanságot, hordván oda halommal a pénzt, egy szivarért 50—100 s egy csókért 1000 forintokat adván, — mikor a „mindenéből kifosztott de az átkutathatlan bölcsességü gondviselés további intézkedéseit szent nyugalommal váró **szentséges atya** oly nagy mértékben reá van szorulva az az általatok elég jól ismert **Péterfillérekre**, miket ezelőtt a mi szerelmetes fiunk és famulusunk Lonkay szt. Antal gyüjtögetett számára, épitvén ugyan abból magának is egy szép kétemeletes házat Pesten, a zöldfa-utczában: — most tehát szivetekre vevén a mi kegyes atyai példánkat, intéseinket, siessetek a **mindenéből kifosztott szentséges atyának** lapos guta által megütött erszényét hovahamarább záporesőként hulló péterfilléreitek (száz forintos bankó alakban is elfogadtatván e fillér) által megtölteni; bőven részesülvén ez által az egyedül üdvözitő cath. anyaszentegyház által adományozni szokott szent malasztban s végkép lecsepült csalhatatlan szentatyánktól nyerendő apostoli áldásban.

Ezen kegyeletes és kenetteljes felhivásunkat kegyes társaságunk hivatalos közlönyében a Ludas Matyiban a midőn tudtotokra adnánk, buzgó és malasztteljes szent óhajtással vagyunk

a pesti cath. casinó megbizásából

Páter Tritytroty m. k. elnök.
Páter Makutyi m. k. jegyző.

Dicseriàda!

Magyarhon legszebb leányához

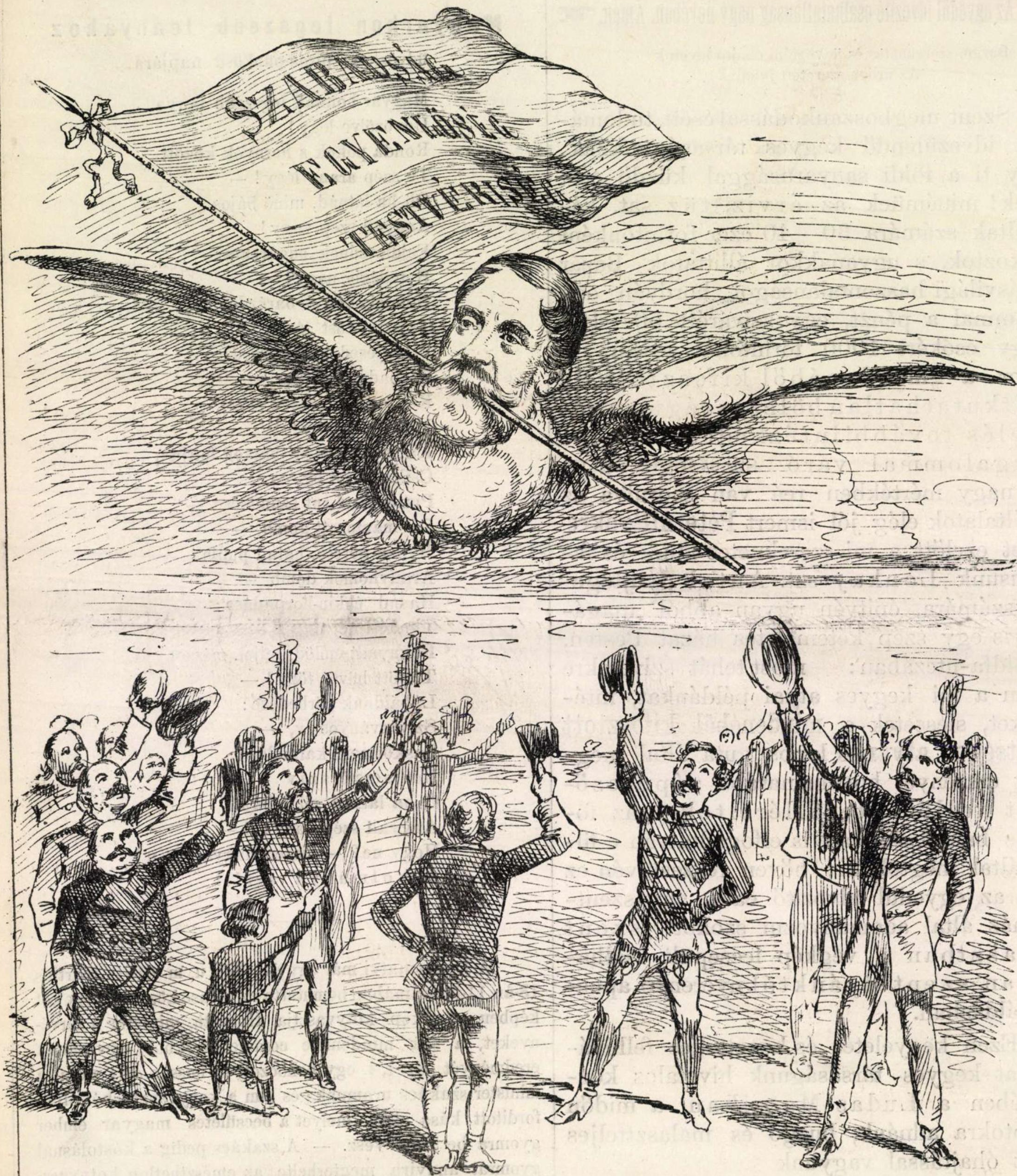
üdvözletül piros-pünkösd napjára.

Magyar honnak legszebb lánya!
Üdvözölve légy!
Ronda pókok s hernyók között
Te szép arany légy! —
Oh ha látnád, minő bájos
Angyali szép vagy!
Fejdicsednek sugárzata:
Hetedégig nagy! —
Homlokodon a barázda,
Tejszin-ezüst láncz, —
Piszegésed, sziszegésed:
Szabadsági táncz. —
Kékre ütött arczod szine,
Mint azuros ég!
Kancsal szemed hályog foltja:
Csillagakint ég. —
Pisze orrod rut szümölcse —
Gyémántozott gomb, —
Melled görcse, hátad pupja:
Aranyhomok domb. —
Hasad éhkin-horpadása:
Tündéri kéjvölgy, —
Fonnyadt emlőd, tejjel, mézzel
Töltött büvös tőgy! —
Lábaidnak görbedése:
Szivárványos iv, —
Saskörmeid karmolása:
Honszerető sziv
O ha látnád, minő bajos
Angyali szép vagy!!! —
Hogy ne? — hiszen Magyarhon uj
Alkotmánya vagy!!!

Huhu.

A Ludasmatyi már egy év előtt, u. m. 1870. martius 13-án 11-ik számában bemutatta az olvasó közönségnek két képben — mikép kotyvasztja Horváth minister a törvényeket, a sok mindenféle commentárokból; ugy annak eredményét is, t. i. egy bohóczot, ki hosszu orrt mutat a minister szakács uramnak; és lám a konyvasztásból oljan forditott kása lett, melyet a becsületes magyar ember gyomra be nem vesz. — A szakács pedig a kóstolásnál gyomrát annyira megterhelte az emészthetlen kotyvasztással, hogy most is beteg bele; s kéntelen fürdőre menni, — és annak feltálalását, élhetetlen kuktáira Horváth Döme, Halmossy Endre, Hoffmann Pál és Szilágyi Virgilius urakra kellett biznia.

Pünkösdi

1848-ban a pünkösdi szent lélek ilyen galombformában jelent meg a magyar embernek.

galambok.

1871-ben a pünkösdi szent lélek ilyen formában jelent meg az osztrák-magyaroknak.

Hasli Mózes thodomángyos, pholithikális és külthüi levele.

Matyilében!

Fox the nekem mámost — a mint az én levelét megkhapud mundani:

„Ühüm! irja már a Hasli, fogom én magamnak az ü thullábul publithikális dulgukrul thudomását venni, ühüm, majd mingyán thodom phárizsi chumitérul khölönös dulgukat, mikhet a Khubi jerek pher phassion, djenerü levelében haza thudósittya."

Phedig bizun cshaludulsz khedves barátom! menthöl khevesebbet irhatom külföldi dulgukról, mivel — hálo isthennek — a Khubi jerekhet — a mi nekhem vult thelegráfja — szerencsésen haza khaptunk.

Irum thehát most nekhed egyebekrül.

Edj este, hodj fontholak a khúczút, és mázsálok a czukhoros gyárba a száraz csuntukat, hát csak belépi hozzám edj djenerü szép franczia huszár phirus khéppel, fekhete phündürkhüczüt bojusszal, s ujan siru rivu ezöst sarkhantyóval, hodj én csak khesztem bámolni, és gundulkuzni ogy: ez már khatuna, illen nem van Ondrásinak. Ogyan miért gyötte, tholánthán nem akarja engemet kaphitányus oraságnak regiment bele verboválni?

Hát mig in igy gundulkhuzuk magábau, egyczer cshak elkhezd a katuna jerek volomennyi khezét felém szhét therjeszgetni és mondani: táthelében!

Phersze ekkhur én is megüsmertem a Khubit és — váj! khiálthuttam aszzonság feleségemhő ujan khemén hangon, hodj az ablakhuk is mind megrecsegthék belé: Khüm saj Rüfkheleléeben! haza gyötte magát a Khubi jerekhed az aranos franczia khopitán.

Akarsz the thodni Matyilében! mithürténte akkur mi nálunk? Akarsz the thodni egy nagyczerü csalárdi — vagy akarok mundani, csalándi jelenségét szerelmethes szivek thalálkhuzásábul? Phersze nem. Nem is beszélem errül semmit, cshak angyit hodj: a feleségem asszonság ürümében eláljoltha; osztán mőgén fülájoltha, süt thalán thán harmaczor is megprubál esztet, ha khi nem lépi és és nem félt az ü fejét a beveréstbü a kunyhábo, a minek teglábu hattam a flasztherját mustanábo khiphádimenthumuzthatni.

Nem is khel mondanum, hogyan gyüttek huzzám mingyán thekintéles vendégek a Khubi látugatásáro. Mingyán ott ttermették a Shájem Simun, Eliasz Vizele és Khájem Fülőp oraságok' és isthea thodja khicsudaságuk, hodj hallgassák edj khemin khatunát izraelbül, a mi gyütte iphen most haza a nagy világ látugatásábul.

De aszthat khel mondanum, hodj hoszta magával a jerek edj fhinum, mundhatni, retthenethes fhinum (már asztat nem thodok, hodj lánság-e vagy asszunság) fehér személt is.

O, ha én lerojzolnék neked Matyilében az ü djenerüséges szépségét, bizun isten ürümüdben nem thodnád alunni a the éczakai álmában.

Gyüngyvirágus bukhur, phünkösti szép ruzsa,
Majd mikhur virulják, veszik phéldát rula.
Szivárván megbámol szümüldükhét láthom,
Hodj edj szhép khorikhát arrul prodokháljon.

Thiszta fényes kék ég cshodál az ü szemét
Csillag ragyugásó ehhő khépest — szemét:
Ha élné most Dóvid a menecskhés khirál,
Váj! de vizetelné a Hasli Khubinál.

A Khubi jerek asztat állit, hodj ü ugy szükthetett el eszt a szép hebroni rózsát; de én asztat nem akarok hinni, mert hodj elalodták, khibunthuttam neki botyorkháját, és meg nészthem bodjelárisát, és észre vetthem, hodj abban nem van phinze. Ugyanezért thonácshultham a jereknek, hodj ereszzzen ütet asszon khisasszunságot haza, mert nadjon thalálnak gyászülni ütet otthon szegén szülék.

Khölönös, hodj mikhur van nálom bultba franczia kisasszon menjem, hát vendégeknek hajthugat magát és ogy beszéli: „boncsur, boncsur." Én asztat hiszek, hojd akarja ü varrni valami boncsur-féle roha darabut, és várok is nagyon, hodj mikkor khéri má thülem gyöszőt thöt és czirnát.

De mámust már szóljonk edjébbrül is.

Hallok, hodj a hunvéd menházát nem sukhára khezdenek épitheni Phesten, és hodj már mégis eczzer valahára thürténik valamit e thárgyában.

Khérem tégedet Matyeleben! thegyed inditványuzásbo, hodj mikhor falát éphitenek nogyszerü hunvédépületnek. fulyusuba bele emeljék fénjes nagy márván khövekhet, és ezekre drágo aranjos betőkkel irjanak fel minden e hozában bitufa és gulyú álthol khivigzett martyrumus hazafiaknak ürük thiszteletre milthu nevekhet. Igen, mert ezek a szeginek nem cshuszhattyák be a nogy histhuriábo s igy a nagy hálásutudokthol névjegyzékénél egyébbel khi nem fizettethetnek. Én ugy látok, hodj amit itt javasulom, becsöletbeli tharthuzás, még phedig angyival inkhább is az mivel mai idüben:

Mig a dicsü hunfi jelthelen sirjában
Mesztelen alussza marthyri álmokhat,
Csavargu thutdiák khurcsmába vett sebét
Khevél böszkeséggel mint hunvéd bemotat.

S mig az igaz hunfiérdem meggyolázva . . .
A hazaáruló khitüntetésben él,
Van jó hivatala vagy zsiros nyugdija,
— Csak a béna hunvéd számára nincs khenyér.

S khészöl, nagyban kkészöl minden szent nevére
— Mit ugy emlegetik — a feledős fátyla,
Melyet Ondrási ór mameluk thábura
E gonosz idüben szorgalommal gyártya.

Iphen most ulvasok újsági lapokbhul, hodj recsegik és rupugják a miniszttheriális székek, készülnek az üsszedülésre. Nem csodálok én esztet, hisz az a fa, melből a székeket khifaragták, a B a k jegyben vágatutt, s e miatt a pruvizuriumféle szú angyira megürlüt azokat, hodj még a legkhisebb alkhutmángyosság terhit sem birhattyák.

Hallok, hodj valami J e k k e l f a l o s i püspök óraság, midün P a u l e r miniszthör oraságthul fhül szhulitthatutt volna, hodj ne tegye az urszág thürvéneibe őtkhöző lépéseket, s ne hirdetgesse phápha csalhatatlansági dugmát — kezte henczegni, és nevezett miniszttheri oraságnok csak ógy beszélni mint khucsis a lunak. Ebbhül cshak asztat kipéldázok, hodj lágy phásztur előtt gyapjot rezeli a farkhas. Hej, ha én lethem vulna bizunus minisztthariális oraság személében, s szóltha vulna nekhem ogy az a phap, bizun isthen ogy csapun vágthom volna . - . vadj akharuk mundani: csapun phoftam vulna ütet, hodj soha sem lette vulna belüle J e k k e l, hanem N y e k k e n f a l o s i.

Dixi et salvavi animam meam.

Hasli Muzes m. k.
mindenphéle thodományos, phulíthikális kültüi levelek irója és madjar izraelito natorál puét.

Nyilt szó a helyzetről.

Inog tehát a bársonyszék,
Nem tarthatja a közös ék.
Látni, hogy csak férczmü volt.
Hijába! minden ámitás
Megdölt már a nagy számitás, —
Nemzetünkre ez nagy folt.
Jobb lett volna, nem egyezni,
Mint ilyetének végezni.
Haza bölcse! te neked.
Mamelukok nagy tábora
Kiket elaltatott pora *)
Hivatal, rang s egyebek.
Én azonban bizton hiszem,
S nemzetemről fel is teszem
Nem fog legyőzettetni.
Jót a rosztól, szépet ruttól
Erkölcsöt, erényt gonosztul
Megtud különböztetni.
Vigyázz azért nép jövőre,
Képviselőt nyakrafőre
Ne nyomjanak nyakadra.
Mert biz akkor megérdemled
— Nem használván saját eszed —
Hogy maradjál magadra.

Paksi.

*) Deák lapdacsainak pora.

Nyilt levèl.

Viola Kàroly urnak Pesten.

Kedves testvérünk az urban! Mint a pesti kath. politikai casinó elnöke, van szerencsém uraságoddal tudatni, miszerint, azon bokros érdemeket, melyeket Ön már két izben, jelesen tavaly Ó-Budán a kofa-kravalnál, az idén pedig Posonyban a spiritussal leitatott részeg tótok élén az egyedül üdvözitő ultramontanismus roppant előnyére kivívott, — a pesti katholikus politikai casinó örvendetes tudomásul vevén, önnek ezennel kedves testvérünk az urban nagylelki alázatossággal és keresztyéni buzgó áhitattal, testvéri szives üdvözletét küldi.

Egyszersmind van szerencsém a pesti katholikus politikai casinó közgyülésének jegyzőkönyvét másolatban ·/. alatt alázatos meghunyászkodásom mellett ide csatolni.

Gróf Czih-ráki,
elnök.

·/.

A p e s t i k a t h. p o l i k a i c a s i n ó j e g y z ő k ö n y v é n e k h i h e t e t l e n m á s o l a t a

„Viola Kàroly ur a kath. mozgalom körül ujabb érdemeket szerzett magànak“

Hogy az eredetivel szóról szóra megegyez, bizonyitom

Hegymögi Ferencz,
jegyző.

Egy kis kóstoló

V é n i n g e r j e z s u i t a p á t e r n e k a z a p á c z á k t e m p l o m á b a n a s p i r i t u a l i s m u s r ó l t a r t o t t é p ü l e t e s t a n i t á s a i b ó l.

„Keresztyén atyámfiai! az ég kegyelmének tagadhatatlan jeleit gyakran tapasztaljuk. Igy tapasztalta egy halálra itélt gonosztevő is.

Ezen halálra itélt gonosztévő nagyon megbánta bükeit s mikor veszteni vitték egy szüz Mária szobor mellett kellett elhaladniok. Az isten anya szobor elkezdett a bünös felé integetni, ugyhogy a hóhérlegények kénytelenek voltak hozzá ereszteni a bünöst, a mikor is a szobor átölelte s oly erősen szoritá magához, hogy a hóhérlegények nem birták többé a szent szüz szobortól elszakitani a bünöst Megkellett neki kegyelmezni az ég kegyelmének e tagadhatatlan jelére.

Azért bánjátok meg ti is büneiteket sat.“

Hanem páter Véninger már azt azután nem mondta el, hogy ha a hóhérlegények elnem tudták szakasztani szüz Mária ölelő karjaiból azt a bünöst eleresztéé e szüz szobra midőn a hóhér legények elmentek. ?

A „Divat“ 8-ik száma 58-ik lapján Wohl Janka tolla után ezen sorok olvaskatók:

„Midőn az alkotó teremtő
Hatalma véghatárin állt,
S a fájdalom csirája ellen
Sem óvszert, sem irt nem talált,“

Tehát egy hölgy fedezte fel, hogy az isten hatalmának is van véghatára.

Telegramm.

Bécsből küldé egy dolegatyus édes papájának.

Kedves papám! Engemet is kikandikált gróf Andrássy igazságügyminiszterségre, hanem Deák bácsi azt mondá: hogy végezzem elébb el a jogot, majd azután megtétet miniszternek. Üdvözlöm a kis bivaj borjukat, csak jól meghizlalja őket papa a jövő választásra.

Semmiczei Ödönke.

Telegramm a más világról.

Simor János herczeg primás urnak, méltatlan utódunknak.

Fráter! canis tóta mater! nem tudtok vigyázni, hogy az akadémiai választásoknál legalább az egyik elnök igazhitü pápista legyen; lám most mind a két elnöki szék eretnek kálomistával van betöltve. Többet feltételeztünk volna rólad. Kursztot ugy elfogta a csuklás, a mint a hirt itt meghallottuk, hogy rögtön két pohár Szeidliczport kellett innia. Reméljük, hogy anti-dózisról csak fogtok gondoskodni!

Scitovszky m. k.

Zsiga pósta.

Segrestyésnek: „Viola hős tettei Pozsonyban“ czimre keresztelt humoreszknek annyi hatása se lenne — ha közölnők — mint a szentelt viznek. Hogy ezen keresztes vitézt a kapitányság Pozsonyból kiutasitotta, abban semmi viczc nincs, mert a rendőrség csak kötelességét teljesitette, midőn egy vallás izgatót ki toloncoztatott a városból.

Tök Jankónak. Nem jól rajzoltad azt a képet Jankó a Borszem Jankóban, a melyen kettő kártyázik, kettő uszik; a harmadik az igazi kártyás Palkó kimaradt a lugosból, öten kitettek volna egy klopiczki pártit, aztán meg kár volt vele nem várni addig, mig a mostani három fuldokló is révpartra ér, igy aztán kikerült volna még egy preferancz kompánia is. Bizony Jankó nagyon leszállott már a te agiód!

Szapuló Matyinak, Herkó Páter, Antipáternek, az igazügy kortesének, Szittyának és Kis Bőgősnek, no meg a Papirrágónak is szól.

Szálljon reátok a pünkösdi szent lélek...
Világositsa fel szunnyadó elmétek,
S teljes tudománynyal töltse be szivetek:
Hogy jövőre annyit ti ne strickeljetek...

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)